

HORA SANTA 2024

*Tothom es posa dempeus i es fa aquest cant inicial: Déu té nom, MD 557.
El qui dirigeix la vetlla de l’Hora Santa, diu aquesta monició introductòria*

No fa gaire que ens hem reunit al voltant de l’altar, com els apòstols al Cenacle. Al llarg de l’any litúrgic, vivim aquell camí que va fer Jesús amb els apòstols, les dones, els deixebles i tots els qui el seguien.

Des del moment que Jesús surt de Galilea fins aquesta nit, a Jerusalem, han fet molt de camí junts. Tot aquest temps han escoltat Jesús, l’han estimat, s’han sentit profundament atrets per ell. Però també hi ha hagut moments en què no l’han entès, han quedat desconcertats, s’han espantat. Fins i tot alguns se n’han allunyat. Però n’hi ha uns quants, homes i dones, que no l’han abandonat, no podrien abandonar-lo. Al cap i a la fi, com va dir Pere en una ocasió: «A qui aniríem? Només tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6,68).

Aquest vespre sembla que el seu camí s’acaba. Ja fa temps que Jesús es veu amenaçat de mort, es veu encerclat per tot arreu. Al Cenacle, tot es viu amb tensió: no saben què passarà, el futur els sembla terriblement incert, es tracta d’un sopar de comiat; i els presents se senten més a prop de Jesús que mai. I la nit encara és llarga: la majoria dels apòstols tindrà por i abandonaran Jesús. En realitat, són com nosaltres: ens estimem Jesús, però també som febles.

Durant el darrer sopar, Jesús els renta els peus: és el significat de la seva vida, de la seva entrega total per amor, fins al final. Parteix el pa i els reparteix la copa amb el vi: són el seu Cos i la seva Sang, perquè la mort que s’apropa serà font de vida. I Jesús serà amb ells per sempre.

Cant: Com un capvespre, MD 346; o bé: Queda’t amb nosaltres, MD 376.

El qui dirigeix la vetlla diu aquesta oració

Pare de bondat,
que heu donat el vostre Fill
com a mostra suprema de l’amor;
feu que també nosaltres,
seguint el seu exemple,
donem testimoni entre els homes i les dones
de l’amor que el vostre Fill ens ensenya.
Per Crist Senyor nostre.

Tothom s'asseu i un lector o una lectora fa la lectura primera.

Del decret sobre ecumenisme del Concili Vaticà II (*Unitatis Redintegratio* 2)
La caritat de Déu envers nosaltres es va manifestar en el fet que el Fill unigènit de Déu fou enviat al món pel Pare a fi que, fet home, regenerés tot el gènere humà amb la redempció i l'aplegués en la unitat. Ell, abans d'oferir-se a si mateix a l'altar de la creu, com a víctima immaculada, va pregar al Pare pels creients dient: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells siguin u en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21), i va instituir en la seva Església l'admirable sagrament de l'Eucaristia, que significa i realitza la unitat de l'Església. Donà als deixebles el manament de l'amor mutu i els va prometre l'Esperit Defensor, que es quedaria amb ells per sempre com a Senyor que infon la vida.

Cant: La bondat i l'amor del Senyor, MD 50.

Un lector o una lectora fa la lectura segona. Al final no es diu: «Paraula de Déu».

De la primera carta de sant Pau als corintis 11,23-27
La tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial». I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu això que és el meu memorial». Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que Ell vingui. Així, doncs, qui mengi aquest pa o begui la copa del Senyor indignament, serà culpable de profanar el cos i la sang del Senyor.

Cant: El vespre abans, MD 354.

Un lector o una lectora, amb l'assemblea asseguda, fa la lectura tercera. Al final no es diu: «Paraula del Senyor».

De l'evangeli de sant Joan 13,33-35; 14,1-4.7; 14,15-21; 15,1-10; 15,11-17
Fills meus, encara estic amb vosaltres per poc temps. Vosaltres em buscareu, però ara us dic allò que vaig dir als jueus: «Allà on jo vaig, vosaltres no podeu venir» [...]. Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts; si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I, quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I, allà on jo vaig ja sabeu quin camí hi porta. Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi. Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare. I des d'ara ja el coneixeu i l'heu vist.

Cant: Hem menjat el pa del cel, MD 361, estrofa 3.

Si m'estimeu, guardareu els meus manaments, i jo pregaré al Pare, que us donarà un altre Defensor, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres. D'aquí a poc temps, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia, coneixereu que joestic en el meu Pare i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda; i al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell.

Cant: Hem menjat el pa del cel, MD 361, estrofa 1.

Jo soc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu amb mi, i jo estaré amb vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo soc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus. Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor.

Cant: Hem menjat el pa del cel, MD 361, estrofa 2.

Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa. Aquest és el meu manament; que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat, Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics, si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he donat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.

Cant: Hem menjat el pa del cel, MD 361, estrofes 4 i 5.

Es fa una estona llarga de silenci. En acabat, el qui dirigeix la vetlla convida l'assemblea a posar-se dempeus i a pregar el Parenostre, amb les següents paraules.

Posem-nos drets i resem junts el Parenostre. Jesús, el Fill de Déu que dona la seva vida per nosaltres, ens ha obert el camí que porta cap al Pare. Units a Ell, també nosaltres som fills d'aquest Déu que ens estima, que vessa sobre nosaltres i sobre tot el món el tresor del seu amor i de la seva vida. Per això, plens de confiança, gosem dir: *Pare nostre*.

El qui dirigeix la vetlla diu l'oració final.

Jesús, Senyor i germà nostre. Aquesta nit, abans de començar el camí de la creu, ens heu deixat aquest sagrament del vostre amor, perquè estigui amb nosaltres per sempre, perquè ens ompli de la vostra gràcia i de la vostra força, perquè ens transformi i ens ensenyi a viure com heu viscut.

Jesús, Senyor i germà nostre, ompliu-nos de la vida que només vós podeu donar. Ompliu d'aquesta vida tot el món, i de manera especial els qui viuen el flagell de la guerra i la violència, el dolor, la malaltia, la pobresa, la discriminació, la soledat o la injustícia.

Jesús, Senyor i germà nostre, conduïu-nos, a nosaltres i a tota la humanitat, a la vida eterna del vostre Regne. Vós que viviu i regneu pels segles dels segles. Amén.

Cant final: On hi ha veritable amor, MD 344.